

**ПРИВАТНИЙ ЗАКЛАД «ІНСТИТУТ “ХАРКІВСЬКА ШКОЛА
АРХІТЕКТУРИ”»**

Кафедра Архітектури та урбанізму

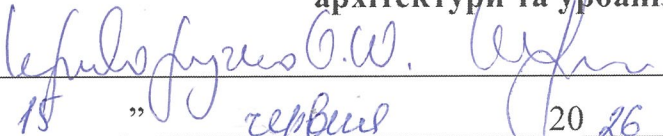
Рівень вищої освіти: перший (бакалаврський)

Спеціальність 191 «Архітектура та містобудування»

ЗАТВЕРДЖЕНО

Завідувач/ка кафедри

архітектури та урбанізму

“ 15 ” серпень 20 26 р.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

до кваліфікаційної роботи

на тему: «Соціальний центр проживання та реінтеграції в селі Святопетрівське»

Виконав: студент 4 курсу

за спеціальністю 191 «Архітектура та містобудування»

 Климач М. О.

Керівниця:

 Качмарик І. Я.

Зовнішні консультанти:

 Зінчук Н. Б.
 Колесніков О. Є.

ЗМІСТ

	С.
Вступ.....	3
1. Опис проєкту та проблемати дослідження.....	5
2. Програма та місія проєкту.....	7
3. Містобудівний аналіз об'єкту проєктування.....	10
4. Архітектурні рішення.....	15
5. Конструктивні рішення.....	24
Висновки.....	26
Список використаних джерел.....	27

ВСТУП

Даний дипломний проєкт — це намагання створити соціальний центр з гідними умовами користування. Основа роботи з'явилась з особистого досвіду та спостережень. Через сім'ю мав можливість бути в одному благодійному фонді, який опікується дітьми-сиротами. Що надало можливість побачити побут у центрі благодійного фонду, спілкувався з працівниками, але поворотним моментом стала одна конкретна розмова із засновником даного фонду.

Співрозмовник поділився власною ідеєю: розширити межі наявного центру і створити один великий спільний «Дім». Місце, де під одним дахом отримали б прихисток діти сироти, матері одиначки, люди старшого віку та всі, люди, що опинився у вразливому стані. Ідея полягала в тому, щоб кожен користувач центру мав можливість підсилювати іншого й розраховувати на підтримку від інших користувачів. За задумом, дана система повинна створювати відчуття власної потреби та міцну спільноту. Проте роздумуючи над даним центром, з'явилась думка, що необхідно певний механізм який не допустить відчуження даної спільноти від зовнішнього світу. Потрібно аби ком'юніті центру спілкувалися, ще з навколишніми мешканцями. Це можливо виконати лише тоді коли це вигідно як користувачам центру, так і населенню громади. Тому в проєкті потрібно передбачити певну «магнітну» або «якірну» функцію, щоб витягнути мешканців центру назовні і водночас запросив би всередину місцеву громаду. Також дана функція повинна розвивати наявну інфраструктуру громади, щоб посилити результат інтеграції даних спільнот між собою. Крім цього якщо в даній «якірній» функції буде часткова комерційна складова, це може покривати певні витрати на існування та обслуговування даного соціального центру. Дані роздуми разом з контекстом ділянки створити дві додаткові функції: Заклад харчування й СПА з спортивною зоною, що повинні розмити межу між «ними» і «нами» через спільні побутові «ритуали». Похід на вечерю, відвідування лазні, спільні спортивні заняття тощо.

Місцем для реалізації даної програми стала ділянка розташована на вулиці Центральна у селі Святопетрівське. На цій ділянці розташована будівля недобудованого радянського культурно-спортивного центру. Хоч дана структура є недобудованою в частині споруди розташовується протестантська церква. За складності демонтажу настільки великої конструкції, відповідної економічної дороговизни, екологічних наслідків для планети, часткового використання будівлі та ще ряду факторів, дана структура стала частиною проєкту. Також важливою частиною цього архітектурного проєкту стане громадський простір. Дане використання для ділянки не нове, до початку повномасштабного вторгнення Росії, тут проводились час від часу, масові події. Цей великий пустир перед спорудою повинен стати суспільною площею, що стане місцем для проведення подій, зустрічей та комунікації, не тільки у визначенні дні.

Проектування цього соціального центру це відповідь на питання, як соціальна архітектура може працювати. Це створення місця, де проживання відбувається у гідних умовах, а інтеграція відбувається через включеність у суспільство та спілкування.

1. ОПИС ПРОЄКТУ ТА ПРОБЛЕМАТИКА ДОСЛІДЖЕННЯ

Історично підхід організації центрів для соціально вразливих груп (дітей-сиріт, людей з інвалідністю, тощо) формувався через принцип ізоляції. Створенням закритих, монофункціональних середовищ, що були фізично та візуально відгороджені від життя іншого населення. Наслідком такого підходу є стигматизація: суспільство звикає не помічати людей, які були користувачами таких центрів, а самі користувачі даних комплексів втрачають навички соціальної комунікації або взагалі не здобувають дану навичку через перебування у штучному вакуумі. Паралельно з цією соціальною проблемою існує виражена містобудівна криза, пов'язана зі не зручною спадщиною, що залишилась від радянського союзу. У тканині багатьох українських міст, залишаються масштабні об'єкти незавершеного будівництва. Дані споруди перетворюються на «мертві зони», просторові розриви й поступово руйнуються. Ці дві проблеми, соціальна ізоляваність людей та урбаністична відчуженість будівель певного періоду мають спільну природу. Обидві є виключеними з загального життєвого циклу. Традиційні методи пропонують боротися з ними радикально: інституції — утримувати у ізоляції, а радянські споруди — повністю зносити. Проте такий підхід є екологічно нестійким. Справжній виклик полягає у тому, щоб знайти спосіб ревіталізувати ці структури, наповнивши їх новими, гуманними сенсами. Ще однією суттєвою проблемою є фінансова залежність благодійних ініціатив від дотацій. Соціальний проєкт, що не має внутрішніх механізмів генерації ресурсів, є вразливим до будь-яких криз.

Проєкт соціального центру проживання та реінтеграції у с. Святопетрівське є комплексом, що має на меті стати, відповіддю на описані вище виклики й проблеми. Територія проєктування охоплює ділянку, де розташована вищезгадана недобудована радянська будівля. Замість вартісно дорогого знесення даної будівлі, що ще призведе до викидів CO₂ або добудови по першочерговому проєктові, що не є доцільним у сучасних умовах за застарілості

прийнятих у ньому рішень. Даний проєкт пропонує роботу з “не зручною” спадщиною, використання даної структури, як основи для нового будівництва.

Маючи при цьому певний моральний характер, побудови нового гуманного простору, на залишках нелюдяного. Нові, співмасштабні людині архітектурні об'єми зводяться безпосередньо всередині цього старого периметра. Дані об'єми свідомо відступають у певних місцях від існуючих фасадних стін, утворюючи разом з зовнішніми колонадами-галереями систему публічних, напівпублічних і приватних просторів. Такий підхід дозволяє створити складний, багатошаровий простір, що створює варіативність сценаріїв, де кожен може знайти свій. Таким чином, проєкт перетворює фізичну руїну на простір для зцілення як урбаністичного, так і людського. Важливим аспектом такого підходу є етичність по відношенню до пам'яті місця. Знесення старої будівлі стерло б частину локальної історії, перетворивши ділянку на простір позбавлений контексту. Натомість збереження наявної структури дозволяє зберегти історію місця та силует, до якого звикли місцеві жителі. Нова архітектура не кричить про свою появу і не намагається домінувати, а діє делікатно, поєднуючись з наявним об'ємом.

2. ПРОГРАМА ТА МІСІЯ ПРОЄКТУ

Архітектура соціальної опіки в Україні зазвичай формувалася за принципом закритості. Дитячі будинки, інтернати для людей з інвалідністю історично будувалися як ізольовані структури. Дані центри вилучали людину зі звичного життя та людського середовища, створюючи соціальний вакуум, що лише поглиблював травму та стигматизацію. Місія цього дипломного проєкту полягає у зміні даної парадигми. Проєкт ставить за мету створити середовище, що не ізолює людей у стані вразливості, а навпаки — реінтегрує їх у суспільство через спільний простір та діяльність разом з просторовою відкритістю. Головною ідеєю є формування багатофункційного центру, що не є просто набором житлових чарунків, а екосистемою, де користувачі центру співіснують. Це створює передумови для того, щоб старше покоління могло ділитися досвідом, допомагало з доглядом за дітьми й відповідно відчувати свою потрібність. Мамаи одиначки розвивали власні кар'єри, а діти — отримували необхідну увагу та сімейне тепло. Проте місія проєкту має ще другу мету. Усвідомлюючи, що навіть найкраще організоване, але суто житлове середовище може перетворитися на закритий клуб, тому в проєкті закладається принцип відкритості до локальної громади. Яскравим прикладом можуть стати монастирі. В минулому монастирі часто ставали центрами тяжіння для всього поселення й певними громадськими хабами. Подібно до монастирей, цей соціальний центр у Святопетрівському покликаний стати ядром села. Тому завдяки інтеграції оздоровчих, спортивних та рекреаційних функцій, центр перетворюється на “магніт” для місцевих мешканців. Коли мешканець громади приходить у центр випити кави, на спільне спортивне заняття чи провести час на площі, зникає межа між «підопічними центру» та «звичайними жителями». Відбувається природна соціалізація, що є найкращими ліками проти маргіналізації.

Програма комплексу вибудовується навколо ідеї замкненого циклу та мультифункціональності. Простори в проєкті перетікають один в одного й відповідно підсилюючи один одного і створюючи підґрунтя для економічної

автономії даного центру. Загальна програма ділиться на три ключові блоки житлову, оздоровчо-рекреаційну та вуличний громадський простір. Кожен з яких займає свою частину у структурі недобудованої споруди. Житлова частина комплексу представлена гуртожитком для дітей сиріт, людей літнього віку, мам одиночок. Проте житлові кімнати відрізняється від типових гуртожитків. Планувальна структура передбачає створення автономних житлових чарунків, де в кожній житловій одиниці розташовано, крім спальні власна кухня та санвузол. Це рішення було прийняте для створення гідних умов які описувались вище у тексті. Також дані житлові одиниці діляться на два типи. Більш просторі, 3-кімнатні чарунки, передбачені для проживання дітей сиріт, за сімейним типом, де батьки-вихователі опікуються групою дітей. В даному типі передбачається, що одна кімната є для батьків-вихователів, дві інші кімнати, зроблені для дітей, жіноча та чоловіча відповідно. Другий тип це більш компактні 1 кімнатні одиниці для людей старшого віку та мам одначок, що не захотіли ставати вихователями і відповідно займатись опікунством дітей сиріт. Об'єм житлової частини формується, у структурі радянської будівлі. Відступаючись в певних місцях від існуючих фасадних стін та формуючи напівприватний двір. Це буферна зона, своєрідна «зелена кімната» просто неба, де мешканці можуть вирощувати квіти, читати або просто побути на самоті. Громадсько-рекреаційний блок в даній частині програма розширюється за межі потреб виключно мешканців соціального центру. У цій частині розміщуються заклад харчування, СПА та спортивний зал. Структура цієї частини програми багатопланова. Сусідство із загальноосвітньою школою використовується як перевага. Школа отримує доступ до басейну, що відсутній у структурі. Натомість школу відвідують діти сироти. Також тут передбаченні громадські лазні, що повинні стати як місцем оздоровлення так і простором для спільних розмов. Спортивний блок використовується для загальних тренувань. Розрахований на те, що користувачі центру можуть розвивати власні спортивні навички й за бажанням будувати спортивну кар'єру. Заклад харчування виконує декілька

задач крім місця споживання їжі. Заклад харчування, може з отриманих прибутків фінансувати утримання та існування соціального центру. Також виступати місцем роботи для старших користувачів центру, що потребують нової професії або місця роботи. Вуличний громадський простір. Територія перед будівлею перетворюється на громадську площу, що має декілька зон. Транзитну, тихий сад, літню терасу, подвір'я для житлової частини та багатофункційну площу. Даний простір повинен слугувати місцем де кожен користувач чи мешканець зможе знайти власний сценарій проведення часу. Також у даній структурі залишається вже працююча протестантська церква, що залишається у тому ж приміщенні на першому поверсі та не потрапляє під зміни. Проте поверхи над самою церквою, що не використовуються резервуються під майбутній розвиток соціального центру. Тому оскільки дані приміщення чекають на майбутнє переосмислення, програмою передбачається консервація даної частини.

Даною різноманітністю програми проєкт намагається передбачити різні сценарії та просторові враження та надати людині право вибору як проводити власний час. Цей вибір, створює умови, що не примушують до спілкування, але створюють всі умови для того, щоб це відбулося природно й невимушено.

3. МІСТОБУДІВНИЙ АНАЛІЗ ТЕРИТОРІЇ ОБ'ЄКТА ПРОЄКТУВАННЯ

Ділянка проєктування розташована на вулиці Центральна у селі Святопетрівське Бучанського району Київської області. Дане село, є окремим старостинським округом, що входить у Білогородську об'єднану територіальну громаду (ОТГ). Відстань до Києва складає 5 км. Фактична кількість населення села складає 15,5 тис. чоловік станом на 2022 рік [1]. Площа населеного пункту 4,8 км². В старостаті функціонує 2 дошкільні навчальні заклади та 4 загальноосвітні навчальні заклади, лише одна з них державна. Також на даний момент відбувається побудова нового корпусу до існуючої комунальної школи, що знаходиться по сусідству до ділянки проєктування. Медична інфраструктура включає 2 амбулаторії. Громадський транспорт представлений лише маршрутними таксі. Зелена інфраструктура представлена лише 1 центральним сквером та 1 прогулянковою променадою у закритому житловому комплексі. В селі знаходиться 1 промислова зона. Ділянка проєктування не потрапляє у зону обмежень від промисловості. Забудова населеного пункту складається здебільшого з приватних будинків, проте з $\approx$ 2010 року відбувається активна забудова вільних ділянок, багатоквартирними будинками.

Даний населений пункт був заснований у 1928-1929 роках, як хутір, переселенцями з сусіднього села Білогородка. На початку 30-х років створений колгосп, що був названий на честь Григорія Петровського. До 1980-х років населений пункт розвивався тільки у аграрному секторі. У 1986 році відбувається відкриття школи, будівництво фінансував колгосп. На ділянці проєктування, що знаходиться поряд зі школою у 1987-1988 році колгосп починає будівництво, спортивно-культурного центру. В проєкті будівлі передбачалось спорудження спортивної зали, театрального-концертного залу та басейну. Споруда будувалась з цегли та бетонних блоків. Також фрагментарно був використаний залізобетонний каркас, для розміщення чаші басейну на другому поверсі. Будівництво не завершили до розпаду радянського союзу. Незавершене будівництво було закинутим до 2016 року, коли протестантська церква, отримала

приміщення у споруді. Силами даної церкви відбулось часткове накриття будівлі тимчасовим дахом. Станом на сьогодні, будівля руйнується за відсутності даху та будь яких консерваційних заходів. На рисунках 3.1-3.2 можливо побачити стан будівлі на вересень 2025 року.

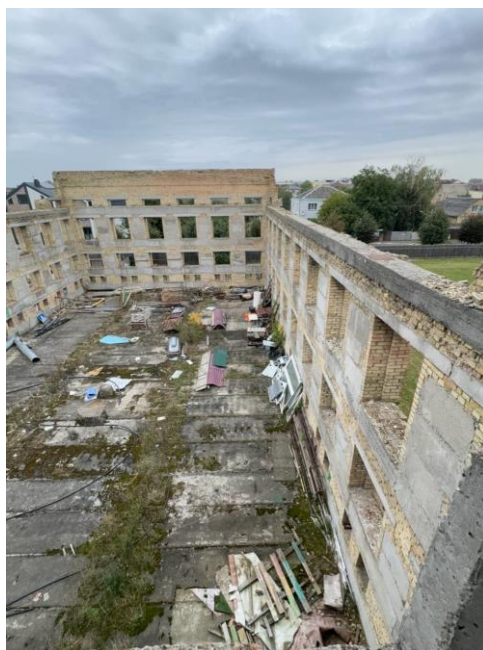

Рисунок 3.1 — Стан внутрішнього простору у одному з корпусів

Рисунок 3.2 — Фрагмент фасаду

Загальна площа ділянки проектування складає $\approx 9000 \text{ м}^2$. Дана ділянка є майже пласкою, при довжині 97,3 метри, перепад складає 1м. Відносна відмітка ± 0.000 дорівнює абсолютній відмітці 176.30.

На опорному плані (Рисунок 3.3) зображено розміщення території проектування у ближньому контексті. З західної сторони ділянки розміщується територія та споруди загальноосвітнього навчального закладу. На північному заході розташована не облаштована зелена зона з старими й високими деревами. З східної сторони ділянки розташовується вулиця Центральна, що слугує головною магістральною артерією громади. На південному сході розміщується 6 поверховий багатоквартирний будинок з вбудованою амбулаторією. Весь інший контекст здебільшого представлений приватними будинками.

Рисунок 3.3 — Опорний план з планувальними обмеженнями

На ділянці проєктування крім недобудованої споруди радянського спортивно-культурного центру знаходяться додаткові технічні приміщення, що були побудовані протестанською церквою. Це приміщення охорони, котельні та накриття з металевих конструкцій. Будівля радянського комплексу, складається з 3 корпусів — правого, центрального та лівого. Дані частини будівлі позначенні на опорному плані. Правий корпус, повинен був використовувати як спортивна зала. Планувалось, що весь корпус буде одним приміщенням, без перегородок та перекриттів, крім частини де орієнтовно розміщувались роздягальні. На Рисунку 3.1, якраз можливо бачити існуючий вигляд даного простору. Висота приміщення для спортивної зали повинна була складати приблизно 9800 мм. Площа одного поверху у даному корпусі складала 760м². На Рисунку 3.2 зображений фрагмент фасаду цього корпусу. Центральний корпус передбачався для культурних заходів. В даній частині комплексу розташовано дві зали для виступів, одна на першому поверсі, друга на другому рівні. Концертна зала, що розташована на другому поверсі, передбачалась для великих виступів та прорізає вищі рівні. Дане приміщення зображено на Рисунках 3.4 та 3.5. Інші приміщення в комплексі передбачались як додаткові або технічні для даної зал.

Рисунок 3.4 — Вид зі сцени

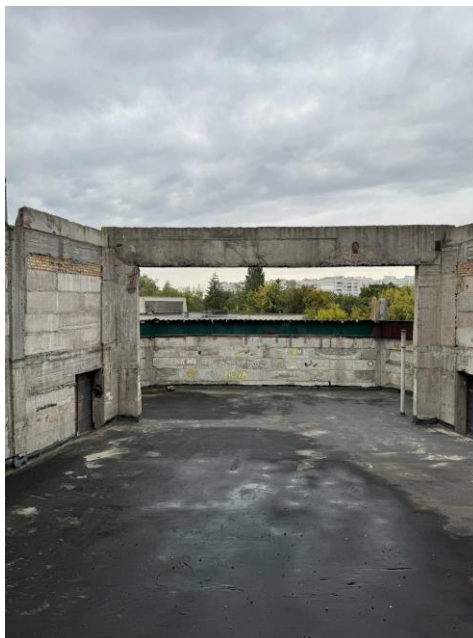

Рисунок 3.5 — Вид з точки глядача

В даному корпусі, розміщується протестанська церква, що згадувалась раніше у тексті. Сама церква займає лише перший поверх, де розміщено залу для проведення богослужінь. Також центральний корпус єдиний, що частково має дах, що був збудований церквою. Сама конструкція даху є тимчасовою та також знаходиться у занедбаному стані. В цьому корпусі встигли збудувати 2 повноцінних поверхи та 2 частково збудовані. Площа одного поверху складає 1075 м². Лівий корпус будівлі, розташований найближче до існуючої школи. В даному корпусі передбачалось розміщення басейну та відповідних технічних приміщень. Захід у простір басейну повинен був бути з другого рівня. Чаша басейну піднята до даного рівня на колонах перерізом 500х500мм. Сама чаша передає навантаження на колони через балочну систему. Крок колон, не є типовим та складає 5.7х4.1 метри. На першому поверсі під басейном, біля колон передбачалось розміщення технічного обладнання. Лівий корпус був найбільш збудованих з трьох, були реалізовані цокольний поверх, надземні 4 поверхи. До завершення залишалось реалізувати конструкції даху та частину однієї з фасадних стін. Площа одного поверху у лівому корпусі складає 625м².

Рішення в проєкті приймалися з урахуванням приведених вище даних. Даний контекст та аналіз привели до вже описаної програми будівлі та просторового розміщення функцій на ділянці.

4. АРХІТЕКТУРНІ РІШЕННЯ

Зовнішній об'єм існуючої недобудованої структури, залишається майже без змін. Відбувається лише фрагментарний демонтаж у певних місцях. Мета даного демонтажу, це усунення конструкцій у найбільш аварійному стані разом з покращенням планувальної схеми. Елементи, що підпадають під знесення можна поділити на дві частини: Перша частина це конструкції у найгіршому стані, частина поверху у лівому корпусі, дах над центральним корпусом, плити перекриття у аварійному стані; Друга частина це демонтаж, що покращує просторову логіку, а саме, прорізи у стінах для проходів, фрагмент фасадної стіни у правому корпусі для забезпечення наскрізного проходу та збільшення площі. Елементи, що демонтуються зображені на рисунку 4.1.

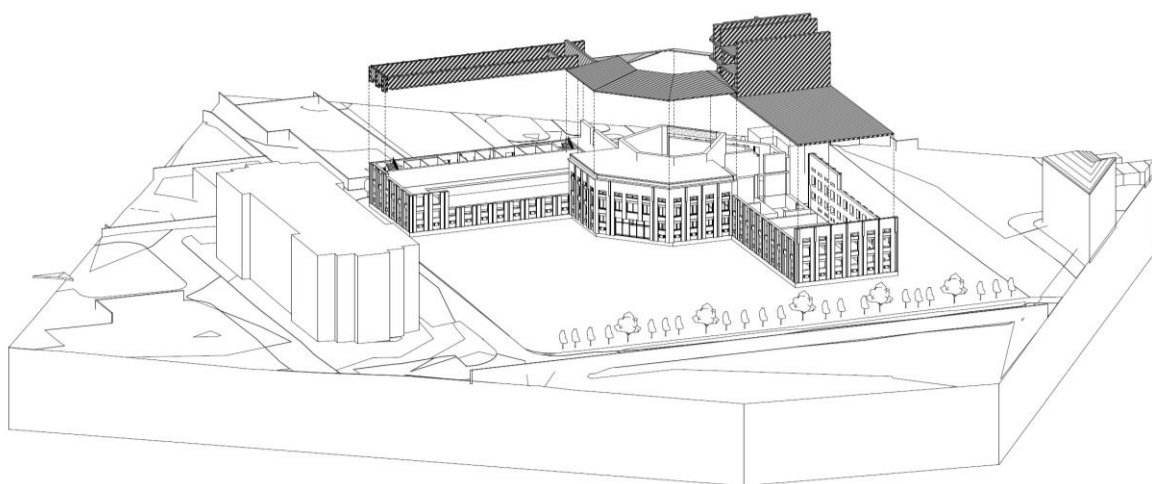

Рисунок 4.1 — Схема демонтажу

Функції передбачені програмою, розділені між корпусами. Житло розташовується у правому корпусі, громадсько-рекреаційна частина знаходиться у лівому корпусі. Натомість центральний блок залишається майже без змін. Єдині зміни, що відбуваються у даній частині будівлі, це акцентування входу у церкву та вищезгаданий демонтаж занедбаного даху. Після даного демонтажу, пропонується проведення консерваційних робіт, для збереження наявних

конструкцій та розширення центру в майбутньому на дану частину будівлі. Також поки не будуть отримані ресурси для розширення, пропонується влаштувати певну відпочинкову зону на верхніх поверхах. Дане рішення дасть змогу отримати кращі краєвиди та можливість використання концертної зали на другому поверсі. Житло як зазначалось формується у середині правого корпусу. Дане рішення дає змогу сформувати комфортні житлові чарунки та приватне зелене подвір'я для них, відгороджене наявними фасадними стінами. В даному подвір'ї кожен мешканець може проводити час за власним сценарієм. Об'єм житлової частини складає 3 поверхи та формується Г-подібною формою у плані. Даний об'єм Стикується лише трьома частинами до наявних фасадних стін. Три інші частини «відриваються» від стін з цегли, для формування раніше згаданого подвір'я. Також це відривання від стін дає можливість забезпечити інсоляцією житлові приміщення. Відповідно до вимог державних будівельних норм для гуртожитків можливо зменшення кількості інсоляції житлових приміщень до 60% від загальної кількості [2, с. 37]. Даний проєкт передбачає реалізацію 13 житлових чарунків, 9 з яких отримують необхідний час інсоляції, а саме 2,5 години на добу. Даний показник відповідає вимогам державних будівельних норм, та становить 69% зі 100%. Рисунок 4.2 показує схему інсоляції приміщень.

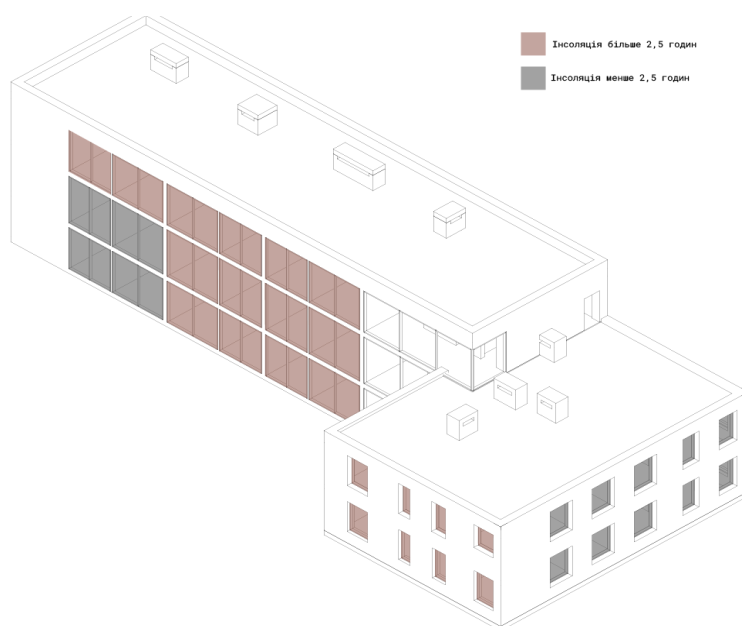

Рисунок 4.2 — Схема інсоляції

Вертикальна циркуляція між поверхами відбувається через 2 сходові клітки. На кожному поверсі розташована пожежний кран, гребінка та електрощиток. На 1 та 2 поверсі розташовано по 5 житлових чарунків. На 3 поверсі розташовано 3 житлові одиниці. Як вказувалось в розділі «2. Програма та місія проєкту», житлові чарунки поділяються на два типи. Перший тип це 1-кімнатний площею 46,7м², в який входить окрема спальня, санвузол та кухня-вітальня. Другий тип 3-кімнатні одиниці площею від 80м² до 96м², де передбачено 3 окремі спальні, вбиральня та кухня-вітальня орієнтовані на проживання від 6 до 8 людей. Приміщення даних житлових чарунків також відповідають вимогам мінімальних площ згідно ДБН [2, с 14]. На Рисунку 4.3 можна роздивитись планування типового поверху житлової частини.

Рисунок 4.3 — План типового поверху (± 0.000)

На 3 поверсі, також передбачена невеличка тераса для загального користування. З даної тераси також є драбина типу П1 на дах, яку вимагають нормативи [3, с. 24]. Фасад нової частини виконаний з дерева та скляних панелей. У даній частині комплексу також передбачено укриття, для користувачів комплексу та мешканців громади. Також у цокольному поверсі розташовані

технічні приміщення, а саме індивідуальний тепловий пункт, насосна, електрощитова та кросова. На рисунку 4.4 зображений план підвального поверху.

Рисунок 4.4 — План на відмітці -3000 мм

Громадсько-рекреаційна частина проекту, в яку входять СПА, спортивна зала та заклад харчування знаходиться у лівому корпусі будівлі. Всі об'ємно-планувальні рішення даного блоку виконані з жорстким дотриманням принципів безбар'єрності [4]. Передбачено безперешкодний доступ до всіх рекреаційних зон, відсутність порогів та використання універсального дизайну. За обмеженості наявного простору у корпусі та складності поєднання систем закладу харчування, СПА та спортивної зали був добудований додатковий об'єм. Дана добудова заглиблена відносно фасадної лінії наявної будівлі, за причини дотримання санітарного відступу у 20 метрів від вікон житлового будинку навпроти [5, с. 23]. В добудованому об'ємі розміщуються обідня зала закладу харчування, переодягальня та спортивна зала. В самому лівому корпусі розташовуються приміщення для працівників, кухня, простір басейну та лазні. На першому поверсі даної частини проекту розміщується розгрузочна, кухня з усіма відповідними приміщеннями, приміщення роздягалень й відпочинку персоналу та технічне приміщення де розташовується все інженерне

устаткування. На другому поверсі розташовується роздягальні, басейн та лазні. На третьому поверсі розташовується спортивна зала. За складності рівнів у даному корпусі та причини що наявна конструкція під басейн знаходиться на другому рівні прийшлося реалізувати приміщення роздягалень на другому рівні.

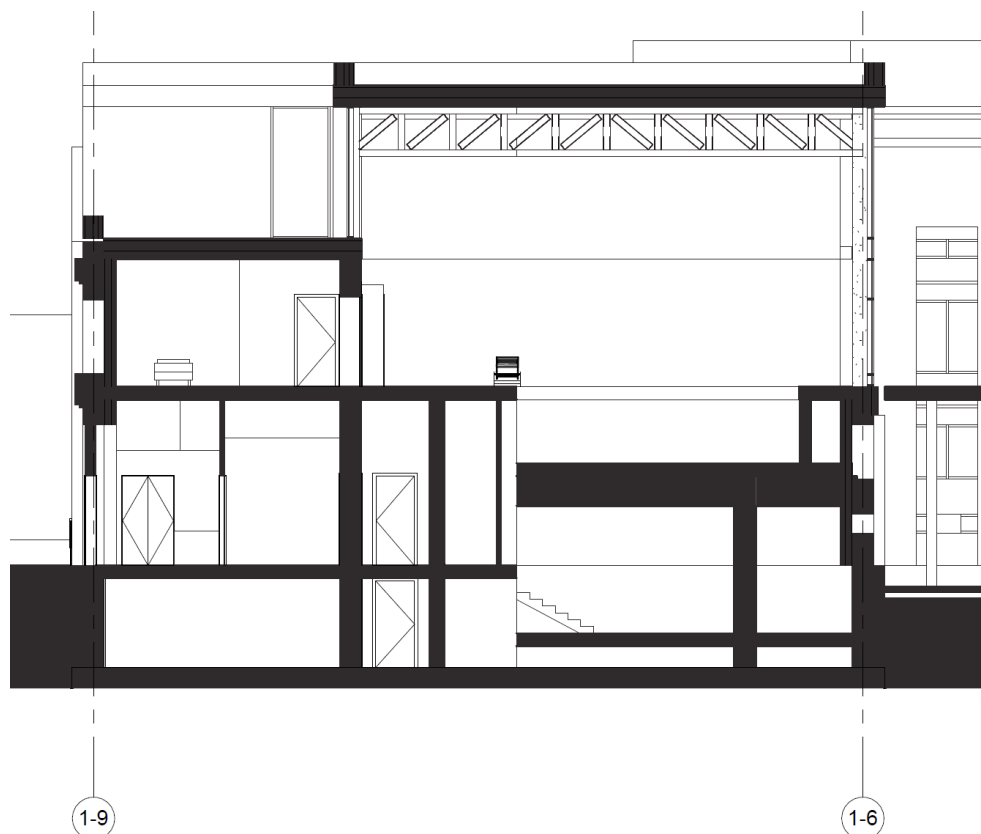

Рисунок 4.5 — Схема розріз лівого корпусу

Також обмеженість простору, що робило недоцільним розміщення двох блоків роздягалень, призвела до того, що басейн та спортивна зала знаходяться на різних рівнях. Проте зберігається розділення «брудних» та «чистих» потоків. Користувачі, що йдуть у «чисту» зону, виходять з іншого входу від «брудного» потоку. Приміщення басейну, має необхідну висоту згідно державних будівельних норм, а саме 5,4 метри [6, с. 16]. Біля басейну розташовуються, приміщення лазнь та масажні кабінети. Лазні об'єднані попарно для розміщення одного технічного приміщення на дві одиниці. На першому поверсі, як зазначалось раніше у тексті, розташована кухня з усіма необхідними приміщення для правильного функціонування. Також приміщення розташовані

так, аби не пересікались «чистий» та «брудний» потік. Обідня зала передбачена для різної посадки, від двох до шести людей (рис. 4.6).

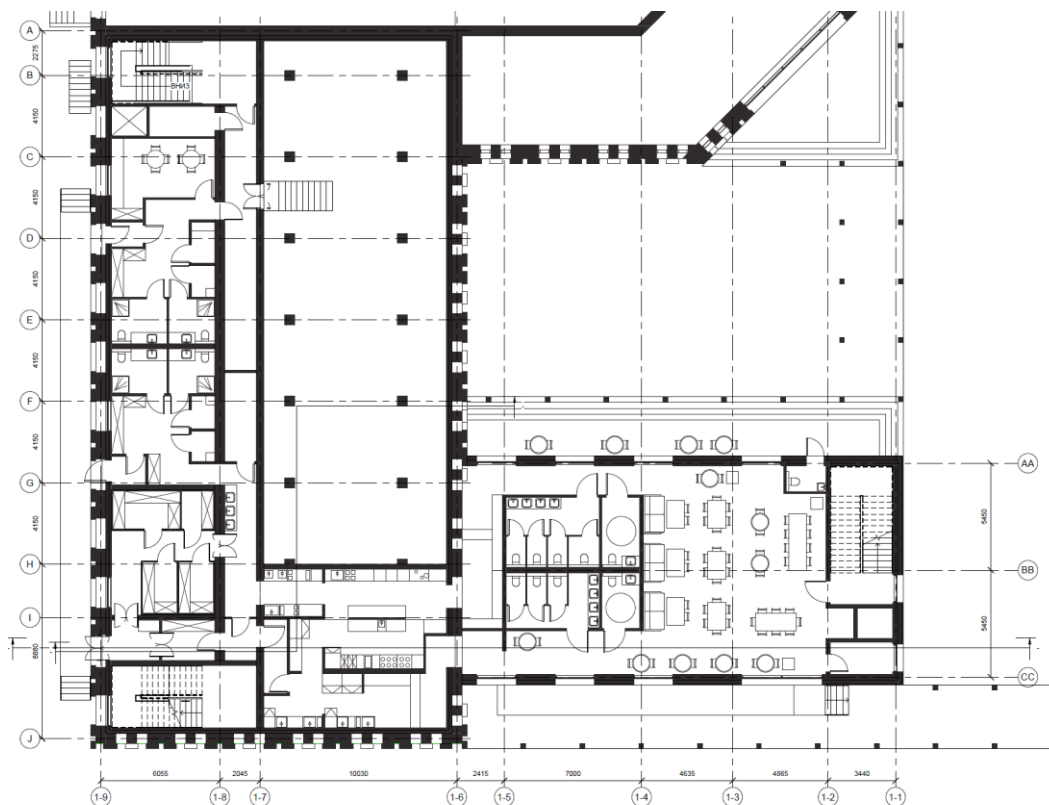

Рисунок 4.6 — План лівого корпусу на відмітці ± 0.000

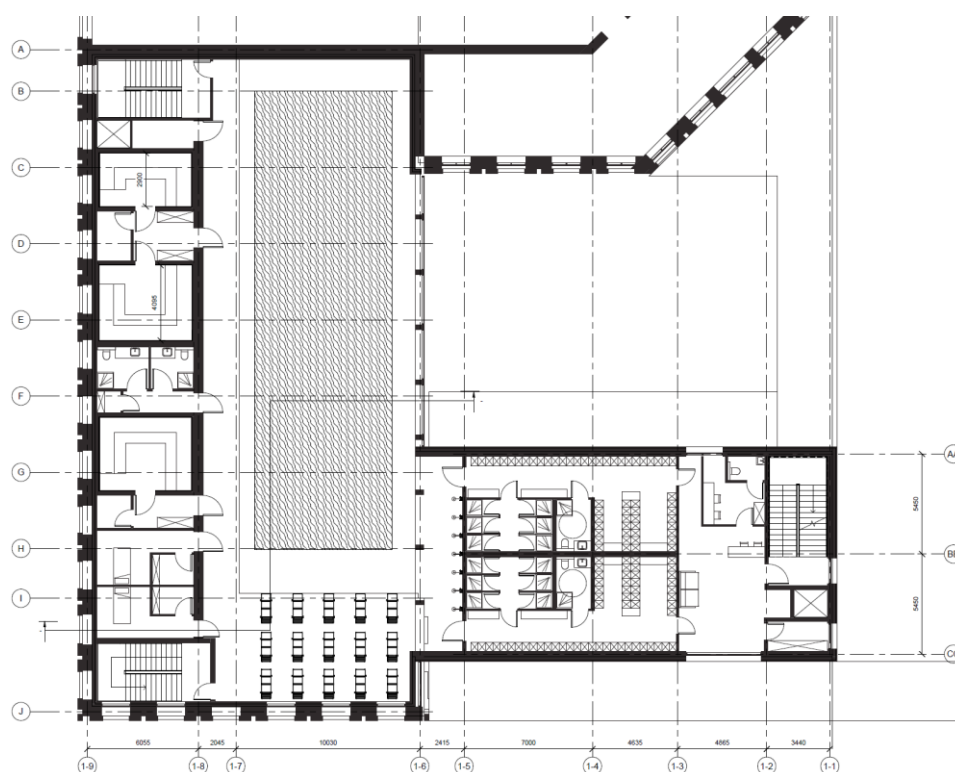

Рисунок 4.7 — План лівого корпусу на відмітці +4.200

Фасадне рішення даної частини комплексу виконане з вітражних систем, що продовжує пропорції вже існуючої частини. Рішення фасадної мови для добудованого об'єму, виходить з точки зору, створення максимально скляного простору на першому поверсі й третьому поверсі й мінімальних вікон на другому. Дане рішення з'явилося через функціональне поділення об'єму.

Наступним рішенням, що повинно покращити просторову схему стало створення колонад (рис. 4.8). Наявний простір та структура будівлі резонувала з контекстом навколо. Вибивалось та відлякувало своєю не співмасштабністю. Використання колонад зменшило існуючий масштаб та створили більш компактні простори. Також дане рішення ділить вуличний простір на зони. Перша зона це транзитна, що знаходиться біля дороги та слугує для швидкого пересування. Наступною зоною стає новостворена площа. Співмасштабний відкритий мультифункційний простір, для різного проведення часу від масових заходів до гри з м'ячем. Наступним простором стає сад, що розташований біля закладу харчування та частково слугує як літня тераса. Також з площі, можливо потрапити у закритий наявними фасадними стінами зелений двір. Колони також виконують другу функцію крім поділення простору. Слугуючи місцем де можливо сховатись від опадів та палючого сонця. Для того аби виконати вимоги пожежних проїздів відповідно з ДБН Б.2.2-12:2019 «Планування та забудова територій» [5, с. 124], необхідно знести існуючі технічні приміщення. Залишається лише одна технічна споруда в якій розташована котельня, єдина будівля, що не заважає проїзду пожежної техніки та необхідна для опалення комплексу.

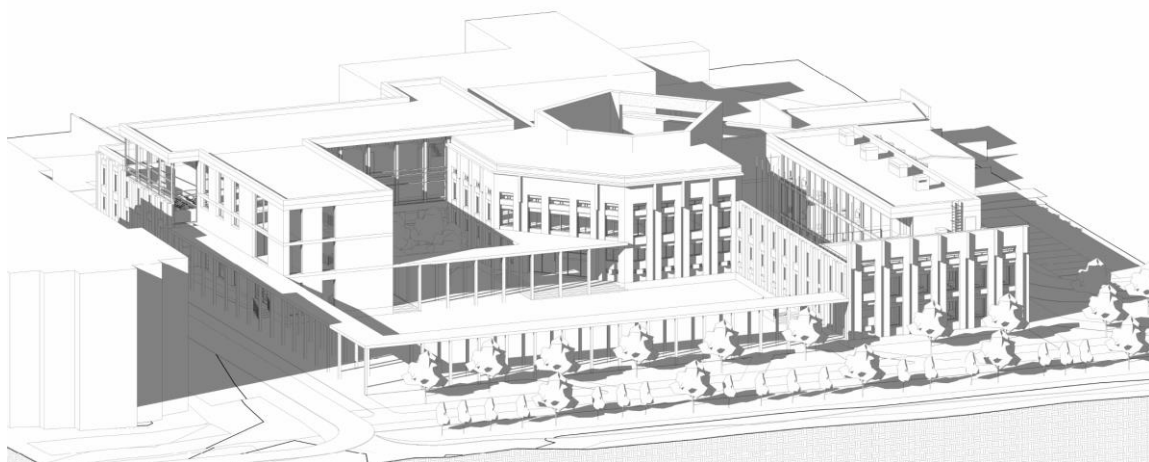

Рисунок 4.8 — Аксонометричне зображення споруди

Сумарна площа комплексу 3562 м², у тому числі (рис. 4.9):

- Гуртожиток 1209,1 м²
- СПА 1431,8 м²
- Заклад харчування 471,8 м²
- Укриття 449,3 м²

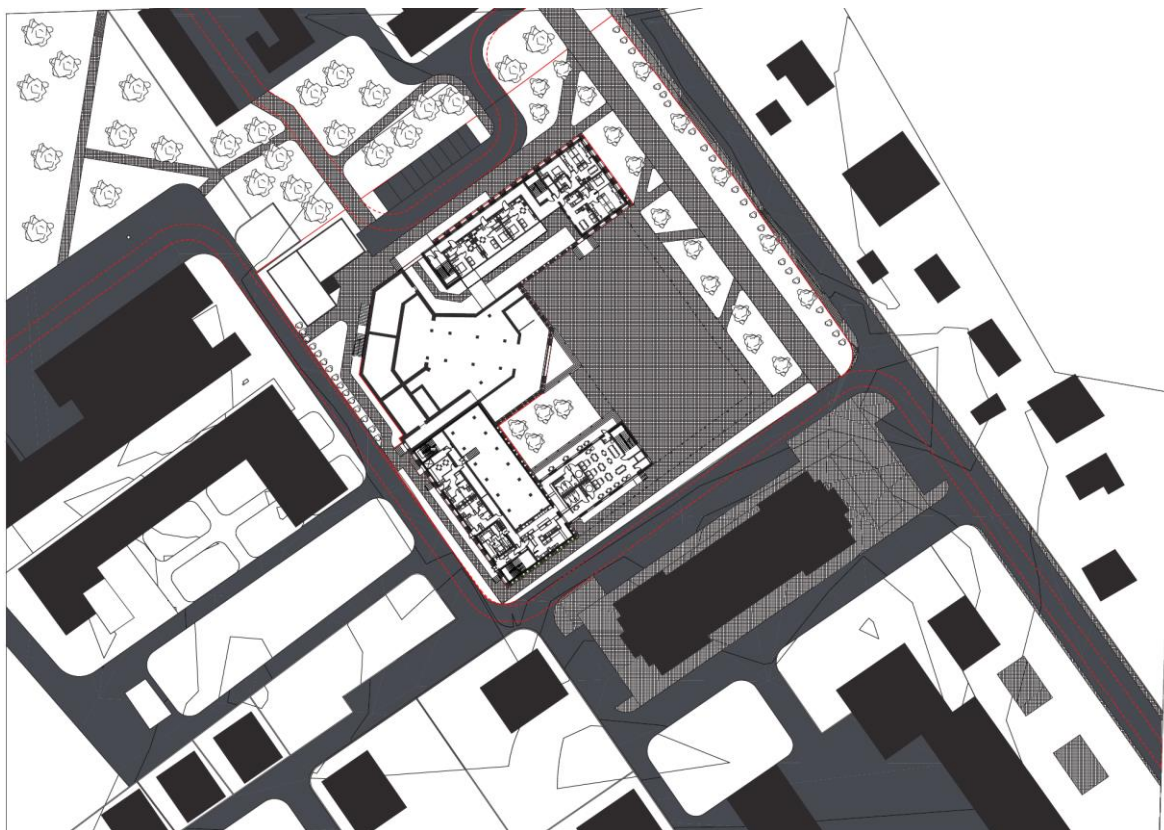

Рисунок 4.9 — Схема генерального плану

5. КОНСТРУКТИВНІ РІШЕННЯ

Даний комплекс характеризується змішаною конструктивною системою, що зумовлено необхідністю поєднання існуючих конструкцій незавершеної радянської споруди та нових будівельних об'ємів. Існуючі зовнішні стіни правого крила виконані з цегляної кладки та бетонних блоків виконують функцію самонесучої огорожувальної конструкції. Внутрішній житловий об'єм зводяться з CLT панелей. CLT панелі також використовуються для перекриттів, лише над зоною укриття будується залізобетонна плита з додатковим армуванням. Використання даного матеріалу для будівництва зумовленна, пришвидшенням будівництва, зменшенням викидів CO₂ та вже готовими інтер'єрними стінами, що не потребують оздоблення. Товщина внутрішніх несучих CLT панелей складає 280 мм, що дозволяє перекривати 7 метрів прольоти. Не несучі стіни, будуються з 60-120 мм CLT панелей. Міжповерхові перекриття виконуються з CLT-плит товщиною 200мм. Дахове перекриття також виконане з 200 мм CLT панелей лише відрізняючись необхідними шарами, утепленням з нахилом, гідроізоляцією тощо. Зовнішні стіни виконуються теж з 280 мм CLT панелей, що має шар утеплювача з мінеральної вати товщиною 200 мм. У місцях де об'єм житлової споруди приєднується до існуючих цегляних стін, влаштовується утеплення з повітряним прошарком. На Рисунку 5.1 зображений деталізований вузол стіни.

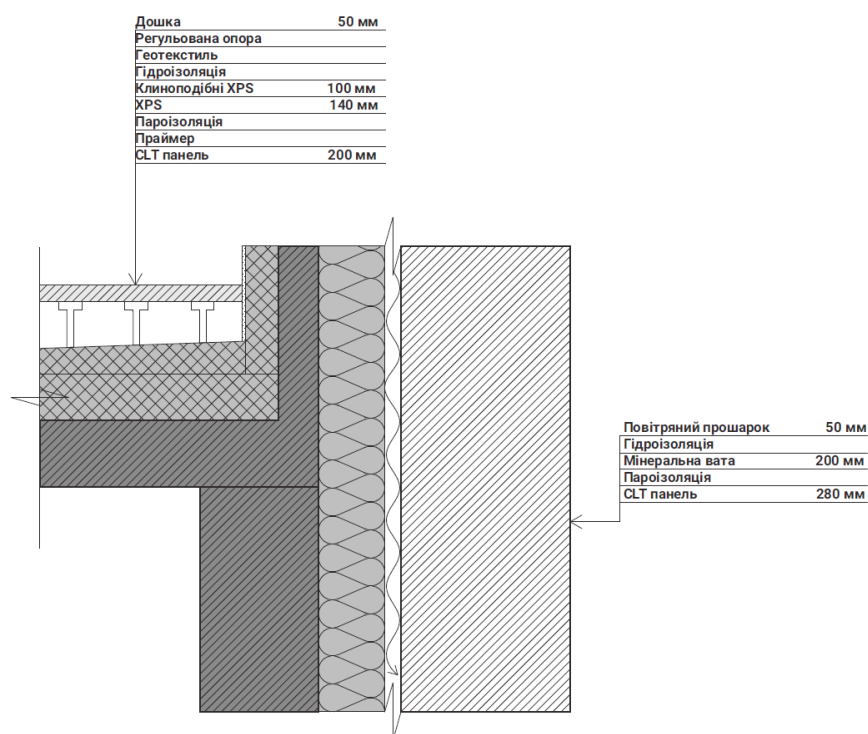

Рисунок 5.1 — Вузол стіни

Існуюча частина лівого корпусу виконана з таких ж матеріалів, лише відрізняється використанням залізобетонного каркасу для розташування басейну. Дані конструкції повністю залишаються, лише з підсиленням у необхідних зонах. Утеплюються існуюча частина подібним способом до житлового об'єму, відрізняючись лише у заміні CLT на цеглу, що краще переносить вологість. Простір басейну перекривається металевими фермами, стійкими до корозії висотою 1,2 метра, що спираються на новозбудовані залізобетонні колони. Інший простір закривається самонесучими вітражними системами. Новий прибудований об'єм до лівого корпусу, виконується з тих самих матеріалів та за тією ж технологією, що житлова частина. Основним конструктивним втручанням у центральному корпусі є демонтаж аварійного даху та влаштування нового плоского експлуатованого покриття. Конструкція колони виконана з glulam та CLT конструкцій для спрощення монтажу та здешевлення будівництва.

ВИСНОВКИ

Даний дипломний проєкт ставить у пріоритет створення комфортного простору, що повинен реінтегрувати та де в центрі знаходиться користувач. Та водночас працює з не зручною спадщиною, що відображає період створення та розвитку села Святопетрівське. Намагається показати, що навіть не бажана спадщина, повинна існувати, як елемент пам'яті, про складні моменти, що не повинні бути забуті. Що переосмислення таких споруд має відображати пройдені виклики. Підсумовуючи, даний проєкт це маніфест проти архітектури відчуження. Це намагання продемонструвати, що навіть найважчі просторові травми та соціальні розриви можна вилікувати, якщо підійти до них з емпатією, повагою до пам'яті місця та грамотним просторовим баченням. Проєкт даного соціального центру намагається показати, що архітектура не здатна самотужки вирішити всі проблеми суспільства, але має силу створити середовище, де ці проблеми стають вирішуваними.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Стратегія розвитку Білогородської громади до 2030 року. Режим доступу: <https://bilohorodka.org.ua/wp-content/uploads/2023/08/stratehiia-rozvytku-2030.pdf> Дата звернення 20.06.2026
2. ДБН В.2.2-15:2019. Житлові будинки. Основні положення. Київ: Мінрегіон Україна, 2019.
3. ДБН В.1.1-7:2016. Пожежна безпека об'єктів будівництва. Загальні вимоги. Київ: Мінрегіон Україна, 2019.
4. ДБН В.2.2-40:2018. Інклюзивність будівель і споруд. Основні положення. Київ: Мінрегіон Україна, 2019.
5. ДБН Б.2.2-12:2019. Планування і забудова територій. Київ: Мінрегіон Україна, 2019.
6. ДБН В.2.2-13-2003. Спортивні та фізкультурно-оздоровчі споруди. Київ: Мінрегіон Україна, 2019.